

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČO 47114983
sídlem Politických vězňů 909/4, 22599 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 6. 2021, č. j. ČTÚ-61 013/2020-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast, ze dne 2. 11. 2020, č. j. ČTÚ-40 625/2020-

637/IV.vyř.-OnT. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a náhrada nákladů ve výši 1 000 Kč z důvodu, že žalobce tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění do 29. 8. 2019 (dále také jen „zákon o poštovních službách“), dne 21. 6. 2019 na poště 664 34 Kuřim vyplatil poštovní peněžní poukázku typu B na částku 4 762 Kč adresovanou M. N. neoprávněnému příjemci J. H., se dopustil přestupku podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.

II. Napadené rozhodnutí

2. Předsedkyně Rady žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh přestupkového řízení a jemu předcházející kontroly a shrnula závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Dále shrnula zjištěný skutkový stav, který žalobce nijak v průběhu řízení nezpochybnil, až v rozkladu namítal, že skutečnost, že v řízení o kontrole nebylo předloženo zmocnění pana H. k výplatě poštovní poukázky, neznamená, že nemohlo být předloženo v den výplaty. Tuto možnost však předsedkyně Rady žalovaného považovala za pouze hypotetickou a nepodloženou, nadto adresát sám uvedl, že zmocnění neexistuje a ani nikdy neexistovalo a poukázka byla vyplacena bez jeho vědomí a svolení. Konstatovala proto, že skutkový stav byl zjištěn řádně a prvostupňový orgán se v tomto ohledu nedopustil pochybení. Souhlasí se závěrem správního orgánu, že se žalobce dopustil přestupku podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. Předsedkyně Rady žalovaného k námitce žalobce přezkoumala i výrok o správním trestu a náhradě nákladů řízení, u nichž podstatné vady rovněž neshledala.

III. Žaloba

3. Žalobce předně namítal, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Žalobce sporuje, že by výplatou peněžní částky jiné osobě než adresátovi poštovní poukázky či jiné osobě oprávněné dle uzavřené poštovní smlouvy došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. Poukázány totiž nebyly konkrétní bankovky a mince, ale peníze jako druhově určená věc, a proto bylo poukázanou částku možno vyplatit adresátovi i poté, co již byla stejná částka chybou žalobce vyplacena někomu jinému. Chybné vyplacení částky bylo ke škodě žalobce, nikoliv adresáta či odesílatele poštovní poukázky, a právo adresáta na výplatu poukázané peněžní částky nebylo nijak dotčeno. Z toho důvodu nelze učinit závěr, že by žalobce s poukázanou částkou zacházel jiným způsobem, než který je součástí poskytování poštovní služby, neboť poukázaná částka byla adresátovi poštovní poukázky stále k dispozici k vyplacení.
4. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadených rozhodnutích vůbec nezabýval otázkou přičitatelnosti jednání žalobcova zaměstnance samotnému žalobci, a to především v tom smyslu, zda se nejednalo o exces příslušného zaměstnance, který by žalobci přičitatelný nebyl, a kterým naopak žalobci vznikla nebo mohla vzniknout újma. Ve správním řízení nebylo objasněno, z jakého důvodu došlo k chybnému vyplacení peněžní částky. Neoprávněný příjemce předložil svůj občanský průkaz, takže zaměstnanci muselo být zjevné, že se nejedná o adresáta poštovní poukázky, v takovém

případě byl zaměstnanec povinen ověřit oprávnění dané osoby k převzetí vyplácené částky a pokud tak neučinil, jednal v rozporu s pokyny žalobce a nikoliv v jeho zájmu.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce sporoval naplnění skutkové podstaty přestupku, žalovaný uvedl, že žalobce zcela evidentně nedodržel postupy definované poštovními podmínkami, když vyplatil poukázanou peněžní částku panu J. H. bez příslušného zmocnění od adresáta. Konstrukce přestupku žalobce je postavena na nedodržení povinností, které vyplývají ze zákona a z poštovních podmínek. Vyplacení poukázané peněžní částky jiné osobě než adresátovi nebo jeho zmocněnci, přestože se identifikační údaje příjemce neshodovaly s údaji uvedenými na poštovním poukazu, je jasně v rozporu s dodržáním povinnosti žalobce nakládat s poukázanou peněžní částkou způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby. Z toho důvodu není relevantní, že peníze jsou druhově určená věc a i přes neoprávněné vyplacení byla poukázaná částka stále k dispozici k vyplacení adresátovi. Nadto ani není zřejmé, že by kdy byla poukázaná peněžní částka oprávněnému příjemci skutečně vyplacena, naopak je součástí spisu zamítnutí reklamace vyplacení poštovní poukázky.
6. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že již v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že popsané jednání je přičitatelné žalobci jakožto provozovateli poštovních služeb, neboť poštovní peněžní poukázku vyplatil jeho zaměstnanec, a to jeho jménem a v rámci plnění svých pracovních povinností přímo v prostorách pošty 66434 Kuřim. Domněnku, že mohlo jít o exces zaměstnance, žalobce vyjádřil až v podané žalobě, ačkoliv v případě liberačních důvodů tíží důkazní povinnost žalobce.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován).
8. Žaloba není důvodná.
9. Dle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.

10. Dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách provozovatel se dopustí přestupku tím, že zachází s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1.
11. Dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.
12. Žalobce předně namítal, že výplatou peněžní částky jiné osobě než adresátovi poštovní poukázky či jiné osobě oprávněné dle uzavřené poštovní smlouvy nedochází k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. Taková argumentace žalobce však nemůže obstát. Přestupek podle § 37a odst. 4 písm. e) zákona o poštovních službách ve znění účinném v době spáchání posuzovaného skutku spočívá v tom, že provozovatel zachází s poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, dle kterého provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.
13. V projednávané věci žalobce poskytoval službu „poštovní peněžní poukázka B“ a napadené rozhodnutí je proto založeno na závěru, že žalobce porušil povinnost podle čl. 66 poštovních podmínek vyplatit poukázanou peněžní částku adresátovi. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č.j. 2 As 51/2017-54 dospěl k závěru, že správního deliktu se provozovatel poštovní služby může dopustit pouze tehdy, postupuje-li při vyplacení poukázané peněžní částky v rozporu s povinnostmi, které mu přímo vyplývají ze zákona nebo z poštovních podmínek. Povinnost vyplatit poukázanou peněžní částku adresátovi v projednávaném případě žalobce skutečně porušil, protože když se s poštovní poukázkou dostavila osoba odlišná od adresáta, byla jí poukázaná částka vyplacena, přestože nedisponovala zmocněním, jak vyplývá ze správního spisu. Je nepochybné, že tento postup žalobce není pro poskytnutí poštovní služby nezbytný, ani není její součástí, ba dokonce je s její podstatou v rozporu.
14. Žalobce má pravdu v tom, že jeho pochybení bylo možno napravit vyplacením částky oprávněné osobě a že následkem byla proto především škoda na straně žalobce. Poštovní poukázka není cenný papír, a tedy lze právo na vyplacení poukázané částky uplatnit i bez ní. Zároveň je pravda, že se poukazuje druhově určená peněžní částka, a nikoliv konkrétní peníze, a tedy nemůže dojít k tomu, že by vyplacení poukázané částky nesprávné osobě zabránilo vyplacení téže částky adresátovi. To jsou však všechno okolnosti, které svědčí nižší závažnosti žalobcova pochybení, nikoliv však tomu, že by se vůbec nedopustil porušení svých povinností. Je však třeba poukázat také na to, že když se skutečný příjemce začal domáhat výplaty oprávněné částky, nebylo mu bez dalšího vyhověno, neboť žalobce částku již vedl jako vyplacenou, a adresát byl proto nucen podstoupit určité nepohodlí spojené s reklamací a dalšími úkony, aby se poukázané částky vůbec domohl, přičemž ze spisu není zřejmé, zda se mu to skutečně podařilo.
15. Soud proto dospěl k závěru, že se žalobce dopustil přestupku, který mu žalovaný kladl za vinu.
16. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou přičitatelnosti jednání žalobcova zaměstnance samotnému žalobci, a to především v tom

smyslu, zda se nejednalo o exces příslušného zaměstnance, který by žalobci přičitatelný nebyl a kterým naopak žalobci vznikla nebo mohla vzniknout újma.

17. V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016 – 60 Nejvyšší správní soud poukázal na to, že: „(...) obecně není nutné dokazovat neexistenci excesivního jednání, jelikož se naopak neexistence excesu presumuje (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2017, sp. zn. 25 Cdo 796/2017).“ A dále, že: „(...) pro uznání právnické osoby odpovědné za protiprávní čin není nutné za všech okolností zjistit konkrétní fyzickou osobu, která se dopustila tohoto činu, pokud je dostatečně zjištěno, že jednání této fyzické osoby je právnické osobě přičitatelné. Stejně pravidlo je stanoveno i v § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky.“ Od uvedeného postoje Nejvyšší správního soudu se není důvod v projednávané věci odchýlit. Soud shledal, že postup správních orgánů a odůvodnění přičitatelnosti jednání zaměstnance žalobci bylo v tomto případě dostačující. Ze správního spisu vyplývá, že k porušení povinnosti zaměstnancem došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou činností žalobce a že se jednalo o chybu zaměstnance při výkonu zaměstnání, a nejsou známy žádné indicie, které by naznačovaly, že by se mělo jednat o exces ze strany zaměstnance. Ostatně ani žalobce v žalobě netvrdí žádné okolnosti, které by ukazovaly, že zaměstnanec jednal ve vlastním zájmu, že se zaměstnanec snažil poškodit žalobce, či jiná tvrzení, která by dokládala excesivní jednání zaměstnance. Žalobce pouze obecně konstatuje, že žalovaný dostatečně nezkoumal, zda se nejedná o exces. S ohledem i na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu soud konstatuje, že neexistence excesu se presumuje a v okamžiku, kdy excesu zaměstnance nic nenasvědčuje, žalobce ho ani konkrétně netvrdí a správní orgány zohlednily kritéria přičitatelnosti i případného excesu, byl postup správních orgánů adekvátní. Je sice pravdou, že v napadeném rozhodnutí není podrobně rozebráno, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016-60, ale soud má za to, že v dané věci s ohledem na skutkový stav nezpůsobuje absence podrobnějšího zkoumání a rozebírání situace vadu napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí obou stupňů je patrné, že tato kritéria byla vzata dostatečně v potaz a správní orgány dospěly ke správnému závěru, že jednání zaměstnance v tomto případě přičitatelné bylo, přičemž výslovně je zhodnocení přičitatelnosti učiněno v prvostupňovém rozhodnutí, které s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek.
18. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že jednání zaměstnance žalobce v tomto případě bylo přičitatelné žalobci.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu